

3. adventna nedelja
Pirniče, 16. december 2018
»Veselite se v Gospodu«

Če smo ob prvi svečki na adventnem vencu dejali, dragi bratje in sestre, da simbolizira upanje na prihod Božjega maziljenca, ki bo svetu spet prinesel pravičnost in mir; in če smo ob drugi dejali, da ta simbolizira mir, ki ga vsem, ki so ga pripravljeni sprejeti, prinaša Božji Sin; kaj potem reč o tretji svečki, ki smo jo prižgali danes? Ta simbolizira veselje: tako v prvem kot drugem berilu smo slišali vabilo k veselju: *»Veseli in raduj se iz vsega srca, hči jeruzalemska!«* In spet: *»Bratje in sestre, veselite se v Gospodu zmeraj; ponavljam vam, veselite se«*. Kaj je razlog vsega tega prekipévajočega veselja? Enostavno dejstvo, da Bog ni pozabil na nas.

Izraelci so se veselili, ko jim je prerok napovedal rešitev iz Babilonske sužnosti. *»Gospod je v tvoji sredi«*, jim kliče, *»ne boš se več bala hudega«*. Beseda Izrael je v hebrejščini namreč ženskega spola, zato jo svetopisemski pisatelji pogosto primerjajo z Božjo nevesto - kot smo to videli v prvem berilu.

V drugem berilu pa apostol Pavel kristjanom v Filipah vabilo k veselju utemeljuje z besedami: *»Gospod je blizu. Nič ne skrbite.«*

Tisto, kar smo dolga stoletja pričakovali in upali, je zdaj tik pred uresničitvijo. Gospod je blizu. In najbolj naravna reakcija na to novico je veselje.

V svetu v katerem živimo je pristnega veselja iz dneva v dan manj. Statistike kažejo, da vsaj 10% svetovnega prebivalstva bolj ali manj redno jemlje antidepresivna zdravila. Ni že to zadosten razlog za skrb? Kot bi se ljudje ne znali več iskreno veseliti. Pred časom sem poslušal neko babico, ki je potožila, da vnuka z ničemer več ne more razveseliti: *»Vsega ima preveč«*, je dodala. Mislim, da bi se v tem stavku znal skrivati razlog, zakaj je tudi med nami veselja vedno manj. Ko si nečesa dolgo časa in vztrajno želiš, ko si za nekaj iskreno prizadevaš, potem je veselje, ko to dosežeš ali dobiš, sorazmerno s pričakovanjem. Bolj ko si nekaj želiš in pričakuješ, bolj vesel si, ko to dobiš. Če imaš vsega preveč, potem z ničemer več nisi zadovoljen in preprosto nisi več sposoben veselja.

Svoje čase je bil advent zares čas pričakovanja. In, ne pozabimo, tudi čas posta in odrekanj. Ljudje so pospravljali svoje domove, uredili okolico, poskrbeli za čistost svoje duše, delili dobrine s tistimi, ki so jih imeli manj. In bolj ko se je praznik približeval, več je bilo v njih pričakovanja, nekega predprazničnega nemira. Ob polnoči, ko je s kora zaplavala Sveta noč, so vsa ta pričakovanja dosegla vrhunec, ki se je prelil v čudovito slavlje Božičnega praznika. Ja, tudi s slovesnim kosilom.

Danes veseli december, ki je v prvi vrsti vesel za trgovce, za vse ostale pa bolj ali manj stresen, skuša božično praznovanje raztegniti na ves adventni čas. Nobenega pričakovanja ni več: zgolj praznik. Ki pa je ravno zaradi tega prenehal biti to, kar bi po vsej logiki moral biti: Dan veselja.

Dragi bratje in sestre, ne pustimo si vzeti praznika. Advent še ni končan, zato ga skušajmo res dobro izkoristiti. Ne z izgubljanjem časa in denarja po trgovinah, ampak s trdom za čim boljše medsebojne odnose. S pogovori, s skupno molitvijo, tudi s postom in odrekanji, predvsem pa z odprtimi očmi in dlanmi za stiske naših bližnjih. Morda nam tokrat adventni čas ne ob ušel in bo praznik - tudi zaradi tega - toliko lepši in bolj vesel. Amen.